

Hildur (Hilda) Kurvisen (os. Aho) miehelleen Otto Evert Kurviselle (1896 – 1964) kirjoittama sodanaikainen runo. Sodan kurjuuden lisäksi runo kertoo heidän lapsettomuudestaan ja sen myötä pienen tyttären, Anna-Liisan adoptiosta.

Runo julkaistu seuran kotisivuilla Oton ja Hildurin tyttärentyttären Päivi Karttusen luvalla.

Kunnes taasen sota sotki
elon entistä ehomman.
Heitti turman tanterille
sotateille sortaville.
Silloimpa kankaatkin katosi
loppui kalut kauppamiesten.

Silloimpa taas tiesi metsille menevi
urkenevi uitoksille, Vironjoen viitakoille.
Siinäpä souvissa somassa
tarsit taivalta takaisin,
kohenit kotikylille
naapurina nauraaksesi,
tuummiskella tuttavana.

Oispa ollut elo ehompi,
kun olis tuokin tullut
lapsi kaunis kainalohon
ennen päiviä pahoja,
viidenkympin virkkehijä.

Lie ollut siihen syyt syvemmät.
Ehkä pukkisänkyssä pahassa,
Hetekassa heiverössä,
ettei tuota ennen tullut
kun vasta tuvassa tässä,
toisen naisen naukumalla.

Mutta ompa nyt lapsi laitettuna,
annettuna Anna-Liisa
isä Otolle iloksi,
päivän vanhan vartijaksi.

Siispä päivän tämän täytyessä,
puolisadan saapuessa ison isännän ijässä,
toivon Luojan luottehija,
onnea kovin kosolti,
päivän vanhemman varalle,
elämälle ehtopuolen.